

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 23S/80/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6019200187
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Drahomíra Mikulajová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6019200187.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd správny, v právnej veci žalobcu: KAMWOOD, s.r.o., Lučenec, so sídlom Skladištná 4676, 984 01 Lučenec, IČO: 36 628 654, právne zast.: Advokátska kancelária UHAL' s.r.o., so sídlom Štefana Moyzesa 9877/43, 960 01 Zvolen, IČO: 47 236 655, za ktorú koná JUDr. Maroš Uhal', advokát a konateľ, proti žalovanému: Daňový úrad Banská Bystrica, so sídlom Nová ul. 13, 974 04 Banská Bystrica, v konaní proti inému zásahu orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou, doručenou Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 09.11.2015, sa žalobca domáhal, aby súd zakázal žalovanému pokračovať v nezákonnom zásahu, spočívajúcom v daňovej kontrole na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie júl 2015, ktorá začala dňa 19.10.2015 na základe Oznámenia žalovaného zo dňa 07.10.2015 pod č. 20943910/2015 a prikázal žalovanému obnoviť stav pred zásahom, a to všetko v lehote 10 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Žalobca v žalobe namietal a uvádzal najmä tieto skutočnosti:

1) Žalovaný vykonáva daňové kontroly u žalobcu bez toho, aby mal na vykonanie týchto kontrol materiálny dôvod. Po viacerých predchádzajúcich rozhodnutiach a konaniach žalovaného nadobudol žalobca presvedčenie, že cieľom daňových kontrol nebolo overenie splnenia podmienok na nadmerný odpočet dane, ale dosiahnutie úpadku žalobcu. Spoločnosť žalobcu je kontrolovaná aj za obdobia rokov 2013 - 2015, kedy už žalobca prestal predávať drevnú hmotu podľa názoru daňových orgánov „pochybným odberateľom“ do Maďarska. Žalovaný dôvod na vykonanie kontroly v predmetnej veci neuviedol v oznámení o začatí daňovej kontroly. To, že Daňový poriadok neukladá povinnosť oznamovať dôvod vykonania daňovej kontroly, však neznamená, že žalovaný môže vykonávať daňovú kontrolu bezbreho a opakovane v priebehu niekoľkých zdaňovacích období. Nerešpektuje sa tým princíp proporcionality, zakotvený v § 3 ods.1 Daňového poriadku.

2) Uvedeným postupom dochádza žalovaným k zneužívaniu jeho právomoci a ľubovôli, čo je v rozpore s princípom právneho štátu, zakotvenom v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

3) Žalovaný vykonávaním daňových kontrol zasahuje do osobnej sféry spoločnosti žalobcu vyplývajúcej z čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, ktorá vyjadruje skutočnosť, že jednotlivец a jeho slobodné konanie má v materiálnom právnom štáte vždy prioritu pred štátnou mocou realizovanou zákonom.

4) Daňový systém musí byť z hľadiska koncepcie a konkrétosti aplikácie transparentný, predvídateľný a primeraný. Vo vzťahu k spoločnosti žalobcu sa stáva však nepredvídateľným a neprimeraným. Ak žalovaný nedisponuje materiálnym dôvodom na vykonávanie daňovej kontroly, potom nemožno hovoriť ani o transparentnosti. Ak dôvod nie je daný, následky začatia daňovej kontroly - odklad možnosti

nadmerného odpočtu DPH, a teda zásahu do majetkových práv spoločnosti žalobcu, nie sú ničím ospravedliteľné.

5) Daňovú kontrolu žalobca považuje za účelovú a formálnu s cieľom naplniť fiškálnu politiku štátu, a to na úkor základných práv spoločnosti žalobcu. Výkon oprávnenia kompetencie orgánov verejnej moci predstavuje v prvom rade službu fyzickým a právnickým osobám, ktoré podliehajú zvrchovanej moci štátu, pričom sa štát usiluje o nájdenie spravodlivých riešení, ktoré podliehajú súdnej kontrole. Štát sa musí usilovať o nastolenie a udržanie spravodlivosti v materiálnom zmysle. Rozhodovacie činnosti musia zodpovedať čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, ktorý stanovuje, že štátne orgány môžu konať len to, čo im zákon dovoľuje. Konaním, ktoré je v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR v jeho materiálnom zmysle je aj konanie, keď orgán verejnej moci vyloží svoje oprávnenia tým spôsobom, ktorý neobstojí z pohľadu ústavne konformného výkladu ustanovenia, ktoré orgánu túto kompetenciu poskytuje.

6) Podľa § 44 ods. 1 Daňového poriadku daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov, pričom daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie jej účelu. Na to, aby bolo možné posúdiť rozsah výkonu daňovej kontroly, musí správca dane oboznámiť daňový subjekt s účelom daňovej kontroly, t.j. čo je jej dôvodom. Ak v priebehu daňovej kontroly absentuje uvedenie dôvodu, pre ktorý sa daňová kontrola vykonáva, napr. pre určité podozrenia, resp. nedostatočné dôkazy pre priznanie nároku na vrátenie nadmerného odpočtu, je takéto konanie zo strany orgánu správy daní svojvoľné a protiústavné od počiatku a právnu ochranu nepožíva. V danom prípade žalovaný neuviedol, čo bolo dôvodom pre začatie daňovej kontroly, aké má pochybnosti pre priznanie uplatneného nároku žalobcom, aké skutočnosti si potrebuje preveriť, ktoré podklady považuje za sporné, prípadne za nehodnoverné. Konanie žalovaného označil za šikanózne a prísne formálne, čo je v rozpore s princípom materiálneho právneho štátu a správca dane porušuje čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Poukázal na nález Ústavného súdu ČR sp.zn. I ÚS 1835/07 zo dňa 18.11.2008, z ktorého okrem iného vyplýva, že vykonávanie daňovej kontroly nemôže byť úplne svojvoľné, t.j. bez existencie konkrétnych pochybností, či podozrení vo vzťahu ku kontrolovanému subjektu. Šlo by o svojvôľu, pokiaľ by správca dane mohol vykonávať daňovú kontrolu kedykoľvek a bezdôvodne u ľubovoľných daňových subjektov, resp. v prípadoch, kedy sám uzná za vhodné a takpovediac „na skúšku“. V prípade akceptácie úplne voľnej úvahy správcu dane o tom, či začne daňovú kontrolu, by bol vlastne taký postup správcu dane založený na „prezumpcii viny“.

7) Poukázal na čl. 20 ods. 1 a ods. 5 Ústavy SR, čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tvrdil, že žalovaný začatím daňovej kontroly neprimerane zasahuje do práva žalobcu na pokojné užívanie majetku, ktorého obsahom je aj právo na legitímne očakávanie, že žalobca splnil podmienky pre vrátenie nadmerného odpočtu na DPH. Žalovaný obmedzuje slobodu podnikania žalobcu a v konečnom dôsledku má jeho konanie za následok neprimeraný zásah do právnej istoty žalobcu. Európsky súd pre ľudské práva (ESLP) pod pojem majetok podradil aj pohľadávky (Broniowski c/a Poľsko č. 31443/96 z 19.12.2002). Tvrdil, že žalobca splnil podmienky oslobodenia od dane, uplatnil si nárok na vrátenie nadmerného odpočtu na DPH, vznikla mu voči štátu pohľadávka na vrátenie nadmerného preplatku na DPH, ktorá je v zmysle uvedeného chránená Dohovorom, pretože takáto pohľadávka sa považuje za majetok. Žalobca legitímne očakával uspokojenie nároku na vrátenie nadmerného odpočtu ako pohľadávky, ktorá mu voči štátu vznikla. Ďalšie oddialenie vrátenia odpočtu, navyše nezákonným spôsobom, bude spôsobovať de facto zánik spoločnosti žalobcu, a to neoprávnene v prospech fiškálnej politiky štátu. Absentuje spravodlivá rovnováha medzi požiadavkami štátu pri výbere daní a požiadavkou ochrany vlastníctva žalobcu v zmysle Dohovoru a Ústavy SR.

8) Poukázal na čl. 12 ods. 1 Ústavy SR a čl. 14 Dohovoru tvrdiac, že žalovaný žalobcu na základe svojich predchádzajúcich kontrol a konaní za iné zdaňovacie obdobia (roky 2010 - 2014), ktoré stále prebiehajú, zaradil žalobcu na nejakú čiernu listinu, podľa ktorej je žalobca kontrolovaný aj za situácie, kedy by iní platitelia dane kontrolovaní neboli. Takéto konanie žalovaného považuje žalobca za diskriminačné.

9) Daňová kontrola za zdaňovacie obdobie júl 2015 je zjavne účelová, preto lebo žalovaný „vytrhol“ pre účely daňovej kontroly len toto obdobie, pretože by žalobcovi bol povinný poslať nadmerný odpočet, keďže nemohol vykonať zápočet vzhľadom na to, že už nedisponoval pohľadávkami voči spoločnosti žalobcu. Postup žalovaného sa javí ako zneužívanie jeho mocenského postavenia, konanie žalovaného skĺzlo do vykonávania vlastných kompetencií v rozsahu, ktoré možno charakterizovať ako zneužívanie práva. Možno dôvodne predpokladať, že spoločnosti žalobcu hrozí vykonávanie ďalších daňových kontrol bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu podľa toho, ako si žalovaný zmyslí.

3. Žalovaný v písomnom stanovisku k žalobe zo dňa 10.12.2015 navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že žalobca v kontrolovanom zdaňovacom období júl 2015 uviedol na riadku 21 daňového priznania - odpočítanie dane celkom podľa § 49 - § 54 zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH daň vo výške 90.280,39 Eur. Žalobca predložil faktúry od dodávateľa WOOD WORKING s.r.o., Čadca, za dodanie smrekových výrezov a drevných výrobkov so základom dane vo výške 349.932,74 Eur, 20% DPH vo výške 69.986,52 Eur, spolu 419.919,26 Eur. Žalobca v kontrolovanom zdaňovacom období uviedol na riadku 16 daňového priznania - dodanie tovarov a služieb s oslobodením od dane podľa § 43 ods. 1 a 4 zákona o DPH základ dane vo výške 365.034,65 Eur. Z predložených dokladov správca dane zistil, že sa jedná o intrakomunitárne dodanie tovaru - hranoly, fošne, laty, dosky do Maďarska. Predmetné intrakomunitárne dodanie tovaru daňový subjekt deklaroval v súhrnnom výkaze za zdaňovacie obdobie júl 2015. Správca dane štandardne obligatónym postupom preveruje daňové subjekty, ktoré dodávajú tovar alebo služby do iného členského štátu a preverujú skutočnosti, či boli splnené všetky podmienky oslobodenia od dane pri dodaní tovaru z jedného členského štátu do iného členského štátu. Pri výkone správe daní postupuje správca dane podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, pričom dbá o dodržiavanie ustanovenia § 3 ods. 3 a ods. 7 Daňového poriadku. Poukázal na ustanovenie § 44 ods. 1 Daňového poriadku a na účel vykonávania daňových kontrol. Odmietol tvrdenie daňového subjektu, že daňová kontrola sa vykonáva len vtedy, keď správca dane disponuje podozrením z krátenia dane, takéto tvrdenie nemá oporu v zákone. Správca dane postupuje pri výkone daňovej kontroly podľa všeobecne záväzných právnych predpisov. Podľa žalovaného tvrdenie daňového subjektu, že sa v prípade daňovej kontroly jedná o zásah do práv spoločnosti a o zneužitie verejnej moci, nie je relevantné, nakoľko správcou dane je rešpektovaná zásada proporcionality. V roku 2015 bola v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu v zmysle § 79 ods. 1 zákona o DPH začatá kontrola oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu len za jedno zdaňovacie obdobie - júl 2015. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že boj proti podvodom je cieľ podporovaný Smernicou o spoločnom systéme DPH (Smernica Rady 2006/112/EHS). V zmysle rozsudku ESD č. C-285/09, bod 55 môže členský štát odoslať dodávku v rámci Spoločenstva odmietnuť uplatnenie oslobodenia od dane na dodávku, pri ktorej dodávateľ utajil totožnosť skutočného nadobúdateľa s cieľom umožniť mu vyhnúť sa plateniu DPH. Táto právomoc prináleží členskému štátu v zmysle bodu 51 citovaného rozsudku na zabezpečenie cieľa správnej a jednoduchšej aplikácie oslobodení a zabránenie akémukoľvek podvodu, daňovému úniku, či prípadnému zneužitiu. Navrhol, aby súd žalobný návrh zamietol ako neprípustný z dôvodu, že žalobca nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis v zmysle § 250v ods. 3 O.s.p. Ak súd nevzhliadne dôvody pre takýto postup, navrhol žalobu zamietnuť podľa § 250v ods. 4, veta posledná, O.s.p., ako nedôvodnú.

4. Na prejednanie veci súd nariadil pojednávanie na 16. marca 2016 podľa § 250g O.s.p. v spojení s § 250v ods. 8 O.s.p. Súd vec prejednal postupom v zmysle § 250v O.s.p. (piata hlava piatej časti O.s.p. - konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej moci), aplikujúc primerane na konanie aj ustanovenia prvej hlavy (všeobecné ustanovenia) a druhej hlavy (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) piatej časti O.s.p. (§ 250v ods. 8 O.s.p.).

5. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní zotrval na dôvodoch podanej žaloby. Uvádza, že daňové kontroly za zdaňovacie obdobia roku 2010, 2011 a 2012 boli začaté na základe pokynu orgánov činných v trestnom konaní a tento dôvod daňových kontrol v zápisnici o ich začatí bol priamo uvedený. V predmetnom konaní však dôvod začatia daňovej kontroly žalobcovi nie je známy. Predložil na pojednávaní výzvy na upustenie od daňovej kontroly za iné zdaňovacie obdobia, ako aj odpoveď Daňového úradu Banská Bystrica k výzvam, taktiež predložil sťažnosť na postup a rozhodnutie daňového úradu vo veci vykonávania daňovej kontroly za predchádzajúce zdaňovacie obdobia a oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti. Potvrdil, že v prípade dotknutej daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie júl 2015 žalobca nepodal sťažnosť, čo odôvodňoval tým, že v podstate výsledkom podania sťažnosti by sa nedosiahlo to, aby v konečnom dôsledku bolo zakázané pokračovať vo vykonávanej daňovej kontrole. Takúto povinnosť môže uložiť správcovi dane jedine súd na základe predmetnej žaloby. Rovnako ani prokuratúra nemôže prikázať ukončiť daňovú kontrolu. Aj tá by sa musela v konečnom dôsledku obrátiť len na súd. Zdôraznil, že ani na pojednávaní poverený zástupca žalovaného neuviedol, prečo, na základe akého dôvodu začal správca dane vykonávať daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie júl 2015.

6. Poverený zástupca žalovaného zotrval na písomne podanom stanovisku k žalobe. Zdôraznil, že žalobca nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, minimálne mohol podať

sťažnosť, resp. sa obrátiť na príslušnú prokuratúru, čo však vo vzťahu k tejto daňovej kontrole neurobil. Zdôraznil, že správca dane nemá povinnosť uvádzať dôvod začatia daňovej kontroly, takáto povinnosť mu nevyplýva z Daňového poriadku ani z iného právneho predpisu. Nejedná sa o svojvôľu správcu dane, resp. o zneužitie práva zo strany správcu dane, ako tvrdí žalobca. Navrhol zamietnuť žalobu z dôvodu nevyčerpania prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis a pokiaľ by súd nezamietol žalobu z tohto dôvodu, navrhoval žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

7. Krajský súd prejednal vec na pojednávaní a posúdil žalobcom tvrdý nezákonný zásah v zmysle zákonnej úpravy inštitútu konania o ochrane pred nezákonným zásahom v zmysle § 250v O.s.p. v rozsahu a z dôvodov uplatnených v žalobe a dospel k záveru, že žalobe nie je možné priznať úspech, preto rozsudkom č. k. 23S/168/2015-200 zo dňa 16.03.2016, právoplatným dňa 04.05.2016, podľa § 250v ods. 4 posledná veta O. s. p. zamietol žalobu z dôvodu jej neprípustnosti (nevyčerpanie prostriedkov ochrany), ale vzhľadom na dôvody žaloby a prednes žalobcu na pojednávaní, zaujal stanovisko aj k jej nedôvodnosti, čo rovnako viedlo k zamietnutiu žaloby. Súd bol viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby (O. s. p. používal termín návrh), považoval preto za potrebné zaoberať sa aj argumentáciou žalobcu, ktorý odmietal vyčerpáť prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, považujúc ich za neefektívne a žiadal, aby súd vec meritórne posúdil.

8. Rozsudok krajského súdu napadol žalobca ústavnou sťažnosťou na Ústavnom súde SR, v ktorej namietal porušenie základných práv podľa článku 20 ods. 1 a 5 a článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a práv podľa článku 6 ods. 1, článku 13 a článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavná sťažnosť smerovala jednak do merita veci ako aj proti odôvodneniu rozsudku, ktoré podľa ústavného sťažovateľa nebolo súladné s ústnym odôvodnením predneseným bezprostredne po vyhlásení rozsudku na pojednávaní.

9. Ústavný súd SR nálezom sp. zn. IV. ÚS 58/2018-37 zo dňa 15.11.2018, doručeným správneému súdu 11.03.2019, zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, ktoré sa vedie pod novou sp. zn. 23S/80/2019. Ako vyplýva z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu, postupom krajského súdu došlo k porušeniu § 156 ods. 4 O.s.p., ktoré malo za následok porušenie základných práv podľa článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy a práva podľa článku 4 ods. 1 Dohovoru - a to primárne právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Konštatoval, že vzhľadom na uvedený právny záver bolo bezpredmetné skúmať ďalšie námietky uplatnené v ústavnej sťažnosti - týkajúce sa napr. potreby využitia iných právnych prostriedkov pred podaním žaloby v systéme správneho súdnictva, prípadne námietky týkajúce sa veci samej.

10. S účinnosťou od 01.07.2016 platí zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), ktorý nahradil aj piatu časť O. s. p. Právna úprava žalôb proti inému zásahu orgánu verejnej správy sa podstatne odlišuje od prechádzajúcej právnej úpravy obsiahnutej v O. s. p., ktorej zodpovedá žaloba podaná pod sp. zn. 23/168/2015, ako aj rozsudok súdu zo dňa 16.03.2016.

11. Správny súd preto vyzval žalobcu výzvou doručenou právneému zástupcovi žalobcu dňa 13.05.2019 s poukazom na § 491 ods. 1, 2 SSP (prechodné ustanovenia), na § 252 až § 263 SSP (nová právna úprava) a na § 250v O. s. p. (pôvodná právna úprava) oznámiť ako navrhuje ďalej postupovať v konaní (podľa akého právneho predpisu) a aký robí návrh na rozhodnutie vo veci, zároveň mu uložil tento návrh skutkovo a právne odôvodniť. Správny súd žiadal oznámiť, či iný zásah trvá, resp. došlo k jeho skončeniu, či žalovaný upustil od iného zásahu, či došlo k odstráneniu jeho následkov, či nie sú dôvody pre zastavenie konania v zmysle § 260 SSP.

12. Žalobca na výzvu súdu reagoval len tým, že doručil súdu protokol z daňovej kontroly č. 103363992/2016 zo dňa 17.06.2016 týkajúci sa daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti podľa zákona o DPH za kontrolované zdaňovacie obdobie júl 2015. Z protokolu vyplýva, že daňová kontrola bola začatá 19.10.2015 a ukončená dňom doručenia protokolu dňa 17.06.2016 právneému zástupcovi žalobcu (§ 46 ods. 9 Daňového poriadku). Správca dane nezistil porušenia Zákona o DPH, zistil nulový rozdiel dane.

13. Na opakovanú výzvu súdu zo dňa 17.06.2019 (doručená dňa 19.06.2019), právny zástupca žalobcu nereagoval. Nereagoval ani na uznesenie správneho súdu č. k. 23S/80/2019-44 zo dňa 01.08.2019,

ktorým správny súd naposledy vyzval žalobcu uviesť petit žaloby, ako má správny súd vo veci rozhodnúť, t. j. zosúladiť petit žaloby so zmenou skutkového stavu a novej právnej úpravy.

14. Správny súd v ďalšom konaní vyžiadal stanovisko od žalovaného, ako aj Finančného riaditeľstva SR ako nadriadeného orgánu verejnej správy, voči ktorému smeruje správna žaloba proti inému zásahu.

15. Žalovaný v stanovisku zo dňa 03.09.2019 uviedol, že zotráva na svojom pôvodnom vyjadrení k žalobe č. 1760134/2015 zo dňa 10.12.2015. Uviedol, že predmetná daňová kontrola bola ukončená bez nálezu dňa 17.06.2016. Nakoľko neboli zistené porušenia zákona č. 222/2004 Z. z., splnomocnený zástupca žalobcu navrhol, aby v protokole z daňovej kontroly neboli uvedené jeho vyjadrenia k zisteným skutočnostiam. Žalobca protokol žiadnym právne relevantným spôsobom nenapadol. V rámci daňovej kontroly a všetkých krokov s ňou súvisiacich vykonal potrebné úkony na to, aby vo veci rozhodol objektívne a zákonne. Preto navrhol žalobu zamietnuť a ponechať tak v platnosti pôvodné rozhodnutie uvedené v rozsudku č. k. 23S/168/2015-200 zo dňa 16.03.2016.

16. Finančné riaditeľstvo SR vo vyjadrení k žalobe (v zmysle § 259 druhá veta SSP) uviedol, že žalobca nemohol byť a ani nebol ukrátený na svojich právach a reálne nenastal právny stav počas konania, kde by žalovaný vykonal proti žalobcovi taký zásah vrátane jeho následkov proti nemu, kde by boli práva alebo právom chránené záujmy žalobcu dotknuté. Navrhol, aby správny súd predmetnú žalobu uznesením zamietol.

17. Z obsahu podanej žaloby žalobcu je zrejmé, že podal zásahovú žalobu v čase, keď iný zásah trval. V zmysle judikatúry (NS SR sp. zn. 5Sžnz/6/2015) muselo sa jednať o priamy zásah do subjektívnych verejných práv, pričom takýto zásah správny súd nemohol zrušiť, mohol však správne orgánu

- 1) zakázať, aby v porušení dotknutého práva pokračoval, a ak je to možné,
- 2) správne orgánu prikázať, aby v porušovaní dotknutého práva nepokračoval, a tiež, ak je to možné
- 3) správne orgánu prikázať, aby obnovil stav pred zásahom.

Cieľom ochrany podľa § 250v O. s. p. bolo ukončenie nezákonného zásahu správneho orgánu, proti ktorému sa fyzická alebo právnická osoba nemohla brániť inými prostriedkami. Priamo žalovať nezákonný zásah bolo možné len vtedy, ak ochrana inými právnymi prostriedkami nebola možná.

18. Je zrejmé, že nová právna úprava nastolená Správnym súdnym poriadkom sa podstatným spôsobom odlišuje od právnej úpravy v O.s.p. Pokiaľ v O.s.p. o nezákonnom zásahu rozhodoval krajský súd v senáte, rozsudkom, proti ktorému nebolo prípustné odvolanie, podľa SSP o žalobách proti inému zásahu orgánu verejnej správy rozhoduje správny súd v konaní pred sudcom, uznesením, proti ktorému je prípustná kasačná sťažnosť.

19. Správny súdny poriadok ako nóvum zaviedol súdny prieskum už skončeného iného zásahu. Súčasne sa odstránila procesná podmienka vyčerpania príslušného prostriedku nápravy, ktorá spôsobovala pri striktnom výklade zásadnú prekážku v prístupe k správne súdu (pozri aj Komentár k Správne súdnemu poriadku autorov Baricová, Fečík, Števec, Filová a kol., nakladateľstvo C.H.BECK, 2018, strana 1237). Práve to bolo jedným z dôvodov rozhodnutia, na čo súd poukázal už pri ústnom odôvodňovaní vyhláseného rozsudku dňa 16.03.2016.

20. Z predloženého protokolu z daňovej kontroly vyplýva, že v súčasnosti iný zásah už netrvá, odznel. Daňová kontrola je evidentne ukončená. Žalobou sa žalobca domáha, aby súd zakázal žalovanému pokračovať v nezákonnom zásahu a prikázal žalovanému obnoviť stav pred zásahom. Pri žalobe proti inému zásahu je správny orgán v zásade vždy viazaný žalobnými bodmi (§ 134 ods. 1 a 2 SSP). Medzi osobitné náležitosti žaloby proti inému zásahu patrí žalobný návrh (§ 257 písm. f SSP). Petit, ktorý predstavuje výrok rozhodnutia správneho súdu, ktorého vydania sa žalobca domáha, musí označiť žalobca. Povinnosť uviesť v žalobe, čoho sa žalobca domáha, t. j. žalobný návrh má viesť žalobcu k jednoznačnému vyjadreniu, čoho sa v správne súdnom konaní domáha. Správny súdny poriadok taxatívne upravuje možnosti, ako môže u tejto žaloby znieť výrok rozhodnutia. Výzvami súd umožnil žalobcovi nanovo formulovať petit žaloby (vychádzal pritom aj zo záverov rozsudku Najvyššieho správneho súdu ČR 1Aps/3/2006-69 z 17.01.2008), v zmysle ktorého ak pri negatívnej zásahovej žalobe tvrdený iný zásah skončil, čo je prípad žalobcu, nepripustenie zmeny žalobného návrhu zo strany správneho súdu bez vysporiadania sa s uvedenou otázkou by malo rýsovať denegatio iustitiae. Súď, ak

si má zachovať postavenie nestranného súdneho orgánu (dominus litis), nesmie namiesto účastníka sformulovať za neho iné nároky, rozdielne od požadovaného žalobného návrhu.

21. Napriek tomu, že žalobca nezosúladiť petit žaloby s novou právnou úpravou a zmeneným skutkovým stavom, správny súd nanovo posúdil žalobu, zohľadniac nález Ústavného súdu SR, ktorý vyhovel ústavnej sťažnosti smerujúcej proti odôvodneniu rozsudku, pričom k meritu veci nezaujal právny názor, preto správny súd nemal dôvod odkloniť sa od svojich už skôr vyslovených záverov o nedôvodnosti žaloby, čo vyústilo do zamietnutia žaloby (§ 261 SSP).

22. Podľa § 44 ods. 1 Daňového poriadku; daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržanie ustanovení osobitných predpisov. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie jej účelu.

23. Správny súd opakovane uvádza, že nepovažuje zásah spočívajúci vo vykonávaní predmetnej daňovej kontroly za nezákonný. Žalobca neargumentoval a ani neprodukoval taký dôkaz, ktorý by svedčil o vykonávaní daňovej kontroly v rozpore s Daňovým poriadkom, resp. zákonom o DPH, či inými právnymi predpismi. Ako vyplýva z rozhodnutia NSS ČR č. j. 2Afs 144/2004-110 nezákonnou daňovou kontrolou by mohla byť napríklad kontrola pri rovnakom predmete vykonávaná opakovane, alebo kontrola vykonávaná pre také zdaňovacie obdobie, zo zistení ktorej by už nemohlo dôjsť k vyrubeniu dane, vzhľadom na uplynutie zákonom stanovenej lehoty a podobne.

24. Je zrejmé, že dôvodov pre začatie daňovej kontroly môže byť niekoľko, pričom správca dane nie v každom prípade musí informovať daňový subjekt, prečo bude vykonávať daňovú kontrolu, nakoľko by mohol byť zmarený účel samotného jej výkonu. Vzhľadom na predmet vykonania predmetnej daňovej kontroly, preverovanie splnenia podmienok v zmysle § 43 Zákona o DPH, jedná sa o legitímny postup správcu dane a nejedná sa podľa názoru správneho súdu o zneužitie právomoci, resp. o svojvoľné konanie, resp. druh štátnej šikany, či diskriminácie, tak, ako tvrdil žalobca. Správca dane postupoval štandardným spôsobom, ak preveroval splnenie podmienok v zmysle Zákona o DPH v prípade intrakomunitárneho dodania tovaru. Žalobca nepreukázal, v čom by žalovaný nadmieru zaťažoval daňový subjekt pri výkone tejto daňovej kontroly, resp., že by sa daňová kontrola vykonávala vo väčšom ako nevyhnutnom rozsahu na dosiahnutie jej účelu. Žalobca ako daňový subjekt, musí strieť vykonanie daňovej kontroly, pričom má zároveň aj povinnosť v rozsahu Daňového poriadku poskytovať správcovi dane aj potrebnú súčinnosť. Súd má za to, že nebol preukázaný žalobcom tvrdý nezákonný zásah orgánu verejnej správy smerujúci voči žalobcovi vykonaním daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie júl 2015. Na uvedenom nič nemení záver, že výsledkom daňovej kontroly je nezistenie porušenia zákona, keď daňová kontrola bola ukončená v zmysle § 46 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z. z. doručením protokolu bez nálezu dňa 17.06.2016.

25. Žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, súd právo na náhradu trov konania nepriznal (§ 167 ods. 1 SSP a contrario).

Poučenie:

Toto uznesenie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť uplynutím 30 dní od doručenia uznesenia alebo podaním kasačnej sťažnosti v tejto lehote proti tomuto uzneseniu (§ 151 ods. 4 SSP).

Proti tomuto uzneseniu je prípustná kasačná sťažnosť (§ 439 ods. 1 SSP, § 439 ods. 2 SSP a contr., § 439 ods.3 SSP a contr.), ktorá má odkladný účinok (§ 446 ods. 2 písm. a) SSP).

O kasačnej sťažnosti rozhoduje kasačný súd - Najvyšší súd SR (§ 438 ods. 2 SSP). Kasačnú sťažnosť je potrebné podať na Krajskom súde v Banskej Bystrici (§ 444 ods. 1 SSP) v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia oprávnenému subjektu (§ 151 ods. 4 SSP).

Podľa § 445 ods. 1, 2 SSP, (1) v kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

a) označenie napadnutého rozhodnutia,

- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
 - c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
 - d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).
- (2) Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa § 449 ods. 1, 2 SSP, (1) sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosti podľa odseku 1 neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.